

KERESZTES SZENT JÁNOS

A misztikus éjszaka

Egy sötét, csöndes éjen,
mikor szerelmem izzón lángra lobbant —
mily boldogság a részem! —
óvatlan kiosontam,
míg házam pihent csöndes nyugalomban.

Homályba rejtve mélyen,
álruhában, vezetőmmel titokban —
mily boldogság a részem! —
az éjben elosontam,
míg házam pihent csöndes nyugalomban.

E boldogságos éjen
titkon, mert senki sem látott meg engem,
és nem láthattam én sem,
csak azt a fényt követtem
vezetőmként, mely ott égett szívemben.

A fényes napvilágnál
biztosabban tudott oda vezetni,
hol a kedves reám vár,
s el nem választ a messzi
tájon minket egymástól soha senki.

Ó éj, hajnalnál drágább,
ó éj, te voltál szívem vezetője.
Ó éj, te a frigy láncát
fonod a szeretőkre,
és szeretőt olvasztasz szeretőbe.

Virágos volt a keblem,
melyet csak néki őrzök lankadatlan,
s míg aludt rajtam csendben,
gyöngéden simogattam,
s legyeztem cédrusággal, óva, halkán.

Hajnal jöttén hajával
szellő játszott, s ő ébredezni kezdett,
és kezével a lággyal
oly gyöngéden ölelt meg,
hogy érzékeim ájulatba estek.

Fölé hajolva adtam
át magam a csöndnek és feledésnek;
a világ s aggodalmam
mind a mélybe enyészett
s a liliumok árnyán semmivé lett.

RÓNAY GYÖRGY fordítása

ERDŐ PÉTER

A TITKOKAT TANÍTÓ CSEND

Amikor a bennszülött ráébred, hogy fából faragott istene nem isten, könnyen azt hiszi, isten nincs is. Pedig ebből csupán annyi következik, hogy Isten nem fából van. Ez a hasonlat jut eszünkbe annak a mai jelenségnek láttán, hogy sokakban az istenhit elbizonytalanodik, kérdéssé válik. A helytelen, gyakran primitív istenképek megrendülése miatt hasznosnak látszik, hogy emlékezetünkbe idézzük a teológiai hagyománynak néhány olyan darabját, amelyben a sok próbát kiállott, fejlett istenhit átélmélkedett bensőséggel, klasszikus tökéletességében fogalmazódik meg.

Ha időrendben nem is a legkorábbiak, első helyre kívánkoznak Pszeudo-Dionüsziosz Areopagita írásai. Az V. század végén keletkeztek, de szerzőjük az Apos-